

השבת של רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל דב בער אדסר בן ר' אייזיק שלמה, זי"ע

טוב להגיד ולשיר נַחַמְּ נַחַמְּ נַחַמְּן מַאוּמָן לזכות לכל הישועות

אוצר היראה ויראה ועבודה, צ'

וירא את המקום מרחוק ...

זה כלל גדול בעבודת ה', שצריכין לידע שאין יודעין כלל, כי אורייתא וקודשא בריך הוא וישראל כולא חד. וכמו שאי אפשר להשיג אותו יתברך, כי לית מחשבה תפיסא בה כלל, כן אי אפשר להשיג את התורה. וכן אי אפשר להשיג גדולת נשמות ישראל, אפילו של הפחות שבפחותים, ומה שנעשה עם כל אחד ואחד, ועל מה אתי להאי עלמא, ומה יהיה ממנו וכו'. אך אם כן, מאחר שהכל סתום ונעלם מאד, אם כן לא היינו יודעים שום דבר עבודה במה לעבוד את ה' יתברך אך מאהבתו וחמלתו על ישראל עמו, יגלה סודו לאבותינו, עד אשר גברו רחמיו ונתן לנו את התורה הקדושה על ידי משה עבדו, אשר הוא האיר עינינו והודיע לנו את כל התורה והמצוות אשר הם חיינו, לקיימם בזה העולם, לזכות על ידם לתכלית הנצח.

אבל עדיין גם עתה, אף על פי שאנו יודעין את התורה והמצוות, אף על פי כן אין אנו יודעים כלל, כמו שכתוב (תהלים קיט): **פלאות עדותיך** וכו', רק אנו מחוייבים לקיים את התורה כאשר צונו, אבל טעמי המצוות ופנימיות התורה עדיין סתום ונעלם מאתנו מאד, וכמו שכתוב (קהלת ז): **אמרתי אחכמה, והיא רחוקה ממני.**

וזה יסוד גדול בעבודת ה', לידע שכל מה שמתקרבין ביותר, אף על פי כן כמה וכמה רחוקים עדיין. וזה הן לענין ההתקרבות לה' יתברך והן להצדיק, כי גם הצדיק סתום ונעלם ונפלא מאתנו מאד. אך כמו שה' יתברך והתורה והצדיקים סתומים ונעלמים מאתנו מאד מאד, כמו כן הם קרובים וסמוכים ונגלים אלינו מאד; וכן להפך כמו שהם נגלים וסמוכים וקרובים אלינו מאד, כמו כן הם רחוקים ונעלמים ונשגבים מאתנו מאד, וכן חוזר חלילה, כי שניהם אמת.

וזה בחינת (ישעיה נ"ח): **שולם לרחוק ולקרוב** וכו', כי קודשא בריך הוא ואורייתא והצדיקים סתימים וגליון. אי לזאת צריכין לידע, שלפעמים כשה' יתברך עוזר להאדם שמתנוצץ לו איזה התנוצצות ורואה איזה התקרבות, אף על פי שבאמת הוא התקרבות אמתית מאתו יתברך והוא חסד גדול ונפלא שה' יתברך מפליא חסדו עמו, אף על פי כן אל יטעה שכבר הוא קרוב וסמוך לה' יתברך ולהתורה והצדיקים, כי צריך לידע שכל מה שהוא מקורב ביותר, עדיין הוא רחוק מאד מאד, כי לגדולתו יתברך אין חקר.

אבל אף על פי כן צריך לידע גם כן, שהישועה והחסד של כל התקרבות והתקרבות כל שהוא הוא חסד נפלא, כי הוא התקרבות אמתית וישועתו לנצח, אך אף על פי כן עדיין רחוק ממנו מאד תכלית ישועתו, וצריך עדיין להיות עומד ומצפה הרבה לישועתו יתברך עד שיזכה להושע בשלמות, לצאת ממה שהוא צריך לצאת ולהתקרב למה שהוא צריך להתקרב.

וזה בחינת מה שכתוב באברהם אבינו: **וירא את המקום מרחוק**, וכן אצל מרים: **ותצב אחתו מרחוק**, היינו שראו את הישועה שלימה סמוכה וקרובה מאד ומזומנת לבוא, אך אף על פי כן לעת עתה עדיין הדבר רחוק מאד, וצריכין עוד לצפות הרבה לישועתו יתברך ולחמלתו הגדולה, וכן הוא בכל דור בכלליות ובפרטיות ובפרטי פרטיות.

וגם עתה בדור הזה, אחר כל הישועות הגדולות, שזכינו ליציאת מצרים ולקבלת התורה ולכנוס לארץ ישראל ולבנין בית

הבחירה, וכבר הראה לנו ה' יתברך התקרבות גדול ונפלא על ידי גדולי הצדיקים בני עליה- שהיו בכל דור ונפלאותיהם אשר עשו, אף על פי כן הישועה השלימה רחוקה מאתנו עדיין מאד. וכן להפך, אחר כל החורבנות וההתרחקות, רחמנא לצלן, אף על פי כן מי שמסתכל על האמת לאמתו, רואה גם עתה ישועות ה' ונפלאות חסדיו בכל יום ובכל עת, כמו שכתוב: **על נסיון שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת.** ואפילו מי שאין לו דעת אמתית לראות נפלאות חסדו וישועתו יתברך בכל יום, צריך על כל פנים להאמין בזה הרבה, שחסדיו יתברך מתחדשים עלינו בכל יום, וכמבואר במקום אחר, שזה כוונת הכתוב: **חדשים לבקרים רבה אמונתך**, וכמו שתקנו לנו חכמינו ז"ל לומר בכל יום כמה פעמים **על נסיון** וכו' כנ"ל וכיוצא הרבה; אך אף על פי כן כל הישועות עדיין הם בבחינת **וירא את המקום מרחוק**, שרואין הישועה בכל עת, אבל עדיין היא רחוקה מאד.

ואף על פי כן אנו רואין הישועה בעינינו בכל עת, כי הלוא אנו רואין שאנו זוכין בכל יום להניח טלית ותפלין ולקיים כמה מצוות, כמו שאמרנו רבותינו ז"ל: **אפילו פושעי ישראל מלאים מצוות כרמון**, ובודאי זה לנו לישועה

נפלאה ונוראה, כי רק זה הוא התכלית מכל העולם, כי לא ישאר לנו שום דבר, רק מה שאנו זוכין לחטוף מזה העולם העובר איזה תורה ומצוות קצת, אשר הם חיינו לנצח.

ובפרט מי שזוכה לטעום איזה טעם בתורה, בפרט בחדושי תורה אמתיים וכו', הוא רואה בודאי נפלאות חסדיו וישועתו יתברך בכל יום ובכל עת; אבל צריך לידע, שאף על פי כן הכל הוא רק בבחינת **וירא את המקום מרחוק** ובבחינת **מרחוק ה' נראה לי מרחוק דייקא**, ועל ידי זה דייקא יכול כל אחד לפום דרגה להתחזק ולשאר על עמדו בכל עת בכל מה שיעבור עליו, בבחינת **ממרחק תביא לחמה** - לחמה דאורייתא, שאי אפשר לקבל עצות התורה והעבודה כי אם ממרחק דייקא, היינו שצריכין לידע שכל נקודה ונקודה טובה שה' יתברך עוזר להאדם בגשמיות וברוחניות, הכל נמשך ובא ממרחק מאד מאד, כי לפי גשמיותו הוא רחוק מישועה מאד, כמו שכתוב: **רחוק מישועתי דברי שאגתי.** אך רחמיו יתברך רבים מאד ומביא לחמו ממרחק מאד מאד, וגם אחר שהביא לחמה של תורה שהוא ישועתו, עדיין הוא רחוק מאד מאד, ורק זה הוא התקרבותו, כי ההתרחקות תכלית ההתקרבות, כי כשיועד שהוא רחוק מאד, הוא דייקא זוכה להתקרב אליו יתברך בתכלית ההתקרבות; ותכף שהוא סובר שכבר הוא אל ה' יתברך, אז ידע שבודאי הוא רחוק מאד ממנו יתברך.

וכל זה מרומז במצוות **שלוח הסן**, עיין פנים (שם הלכה ה', אותיות א' ב' ג' ד' ה' ו').

1900 אבי הנובל ב' מכתב פ"ב

בראש השנה, אז עיקר זמן האסיפה והקיבוץ של הצדיק האמת שמתקבצים ובאים אצלו, בכדי להכלל בכלל הקיבוץ הקדוש הזה, שעוסקים בלימוד הקדוש של אמונה, שזה עיקר יסוד קיום כל התורה כולה, וכל הנלוים להצדיק האמיתי היושב על המשפט בראש השנה, בודאי יעלה אותם הצדיק אל הדעת דקדושה, לחיי עולם, אפילו אם יש בהם פגמים וקלקולים רבים, חס ושלום.

כי עיקר עסק הצדיק האמת לקרב הרחוקים, ורשעים גמורים, עם כל זה, מאחר שמתגעגעים וחותרים לשוב אל ה' יתברך ולהתקרב אל האמת נדבקים ומתקרבים לצדיק האמת. על כן גם הם בכלל צדיקים **בי הדבוק לטהור טהור**. כי זה עיקר עסק הצדיק האמת לקרב הרחוקים ורשעים גמורים, בפרט בראש השנה. על כן עיקר סמיכתו הוא רק על הצדיק הגדול היודע לעסוק בזה כראוי.

אוצר היראה - עצות ברית, מ"א - מ"ב

כשיהיה זוגך בקדושה ותשבר נפש המתאוה שלך, היינו נפש הבהמית, ויהיה נדמה לך כאילו כפאך שד על ידי זה יהיו לך בני קיימא, כי מיתת הבנים, חס ושלום, הוא מחמת נפש הבהמית.

וגם צריך שיהיה זוגך בליל שבת, כדי שיהיו לך בנים חיים וקיימים.

צריך לזהר מלשמע דבורים של רשע שהוא בר דעת, כי דבוריו מולידים ניאוף בהשומע, כי דבוריו הם דבורים ארסיים של ניאוף ונכנסים בגוף השומע.

לקוטי תפילות א', ט"ל סימן תקע"ז

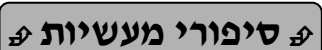

... ותעזרנו ברחמיך הרבים שנוכה לשבר תאוות המשגל לגמרי באמת, ותזכנו להתקדש בקדושת הברית בקדושה גדולה כראוי לישראל עמך הקדוש, אשר בהם בחרת באהבה.

ותהיה עמנו תמיד, ותושיענו ותעזרנו שנוכה לקדש עצמנו במותר לנו, ויהיה זוגינו רק משבת לשבת, בקדושה גדולה ונוראה; ונוכה לשבר נפש המתאוה שבקרבתו, שהוא תאוות הבהמיות, ויהיה זוגינו בקדושה גדולה בלי שום תאוות הגוף כלל, ויהיה דומה בעינינו כאילו כופה שד.

ונוכה לעלות בכל פעם מקדושה לקדושה עליונה, עד שנוכה להכלל בקדושתך העליונה כרצונך הטוב באמת. ונוכה לשבר כל תאוות הבהמיות, הן תאוות המשגל, הן תאוות אכילה, הן כל התאוות, כולם נוכה לשברם ולבטלם לגמרי מעלינו ומעל גבולנו ותמשך עלינו קדושה וטהרה ממקור כל הקדושות. ונוכה להתקדש בקדושתך העליונה תמיד, ונשוב אליך באמת ונוכה לסור מרע לגמרי ולעשות רצונך הטוב תמיד.

מבערגיר ועני (10) חמ"ד

**** רבינו הקדוש הלביש סודות הגבוהים שבתורה במעשיות האלו, לעורר אותנו משנתנו, ליראת שמים ולכל טוב, כשנקרא אותם ****

... פעם אחת באתה אצלו, והלך ופתח לה החדר, שהיו עומדים שם הצפרים של זהב וכו', וראתה שהוא חדש נפלא. ורצו גם האחרים, היינו החיל, לכנס, ואמר: **לאו לאו! זה איני מראה לשום אדם, רק אליך שאתה בת הקיסר,**

אבל לאחרים איני רוצה כלל. וכנסה היא בעצמה, והלך גם הוא אל החדר ונעל הדלת, ועשה כפשוטו, שלקח שק והניחה בעל כרחו בתוך השק, ופשט ממנה מלבושיה והלביש את מאטראס [מלה] אחד וכסה פניו ודחפו לחוץ, ואמר לו: **לך!** והמאטראס הזה הוא אינו יודע כלל מה נעשה עמו, ותכף שיצא לחוץ ופניו מכוסה, והחיל לא ידעו, והתחילו לילך עמו מיד, כמדומה להם שזאת היא הבת הקיסר. והוא (היינו המאטראס) הולך עם החיל שהולכיהו, ולא ידע היכן הוא כלל, עד שבא לשם, לחדר שהיתה הבת קיסר וישבת שם, וגילה פניו וראו שהוא מאטראס ונעשה רעש גדול (ואת המאטראס ספחו על פניו היטב היטב ודחפוהו, כי הוא אינו חיבי, כי לא ידע כלל) והרוצח לקח את הבת הקיסר וידע, שבודאי ירדפו אחריה והלך מן הספינה וטמן עצמו עמה בבור שהיה בו מי גשמים, עד שיעבור הרעש, ואת המאטראסין [מלחים] של הספינה צוה, שתכף ומיד יחטבו האנקירס [היגונים] ויברחו מיד, כי בודאי ירדפו אחריהם, ובודאי לא יהיו רובים אל הספינה מחמת הבת הקיסר, שהם סבורים, שהיא שם בספינה, רק שירדפו אתכם, ועל כן ברחו מיד ואם ישיגו אתכם - ישיגו, מה בזה: כדרך התחזק, שאינם משגיחו על עצמן כלל וכן היה, שנעשה רעש, ורדפו תכף אחריהם, אך לא מצאוה שם...

לקוטי מוהר"ן

חלק ב' תורה ק"ח

לענין חדושי תורה שיש גדולים, שהיו משבחים אותם, שאומרים תורה בלי מחשבה ועיון מקודם, אמר שאין זה מעלה כל כך, כי בודאי יכולים לומר תורה בלי מחשבה ועיון, כי יכולין לקשר המחשבה והדיבור לה' יתברך ולומר תורה בלי מחשבה ועיון מקודם, אבל טוב יותר כשחושבין תורה (בראשית רבה פרשת כי תשא פ' מ), שה' יתברך - כשרוצה לגלות תורה, הוא חוזרה ארבע פעמים קודם שאומרה ולמדו מפסוק: **אז ראה ויספרה, הכינה וגם חקרה**, שנכתב בבאן ארבע בחינות: **ראה ויספרה וכו'**, שה' יתברך, כביכול, רואה וסופר ומכין וחוקר דברי התורה ארבע פעמים קודם שאומרה, ואחר כך מגלה אותה להעולם. מכל שכן בן אדם שצריך לחשוב ולעין ולחקור ולברר הדברי תורה במחשבתו תחילה היטב, קודם שאומרה.

ואמר, שעכשיו בנקל מאד לחדש בתורה, מחמת שכבר נתפשטו חבורים קדושים הרבה מצדיקים שבדורותינו וכפי השיחות וההתגלות שנתפשט בימינו, בנקל מאד לחדש בתורה.

גם אמר על מה שמובא בזה הקדוש: פתח רבי יצחק ואמר וכו', וכיוצא בזה בשאר החבריא קדישא, אמר: **פתח רבי יצחק - כשהיה רק פותח את פיו, תכף ומיד היה אומר ומגלה תורה**. ואף על פי כן כבר מובאר, שטוב יותר לעיין ולחשוב (שקורין טראכטין) תורה.

שיחות הרן

ספר שיחות הר"ן אות מ"ח

סיפר הרבה מענין גודל היראה והקדושה שהיה לו בילדותו, שהיה זריז וקדוש מאד. ואמר שהיה מתחיל כמה פעמים ביום אחד, היינו שהיה מתחיל להיות איש כשר, שמעתה יעבוד את ה' יתברך, ואחר כך באותו היום עצמו נפ מזה, ונפל לתאוות אכילה וכיוצא.

וחזר והתחיל באותו היום פעם אחר, שמאותו השעה יהיה איש כשר וכו', ונפל וחזר והתחיל מחדש, וכן היה כמה פעמים ביום אחד.

וכבר שמענו ממנו, כמה פעמים, שהיה לו כמה התחלות שבכל פעם התחיל מחדש לעבוד את ה'. וזהו כלל גדול מאד בעבודת ה' לבל יניח עצמו לפול, חס ושלום, מחמת שנפל מאיזה עבודה או מתפילה בכונה, או שנפל למקום שנפל, חס ושלום, עם כל זה יחזק את עצמו בכל האפשר, ויתחיל בכל פעם מחדש, כאילו היום התחיל להתקרב לה' יתברך. ואף אם יהיה כן כמה פעמים, דהיינו שיהיה לו, חס ושלום, כמה וכמה נפילות מעבודתו יתברך, עם כל זה יתחיל בכל

פעם מחדש, אפילו כמה וכמה פעמים, ובלא זה אי אפשר להיות איש כשר באמת, ולהתקרב לה' יתברך באמת.

וכל זמן שאינו חזק בדעתו, שתמיד ימשוך עצמו לה' יתברך בכל מה שיוכל, בין בעליה בין בירידה, חס ושלום, אפילו אם תהיה הירידה, חס ושלום, איך שתהיה, אף על פי כן יהיה חזק ואמיץ בדעתו, למשוך ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד אליו יתברך, ולצעוק ולהתפלל ולהתחנן אליו יתברך תמיד, ולעשות מה שיוכל בעבודת ה' בשמחה, אפילו אם יהיה איך שיהיה, כל זמן שאין לו התחזקות הזאת באמת, אלא אפשר לו להתקרב לה' יתברך באמת. וכל כך הוא צריך להתחזק, עד שהוא מוכרח להיות מרוצה לעבוד את ה' תמיד, כל ימי חייו, **על מנת שלא לקבל פרס**, כי לפעמים נדמה להאדם שרוחק שהוא יזכה לחיי עולם שם, לפי גודל התרחקותו מה' יתברך, אך על פי כן יהיה מרוצה לעשות מה שיוכל בעבודת ה', בלא עולם הבא, ואפילו אם נראה לו שיהיה לו גיהנם גם כן, חס ושלום, יהיה איך שיהיה הוא מחוייב לעשות את שלו תמיד בעבודת ה', כל מה שיוכל לעשות, ולחטוף איזה מצוה או תורה ותפילה וכיוצא, **וה' הטוב בעיניו עשה**, וכענין מה שמספרים בשם הבעל שם טוב, זכר צדיק לברכה, שפעם אחת נפל בדעתו מאד מאד, עד שנדמה לו שבודאי לא יהיה לו עולם הבא, חס ושלום. ולא היה לו במה לחיות את עצמו כלל, ואמר: אני אוהב את ה' יתברך, בלא עולם הבא, וכל אדם אפילו איש פשוט אי אפשר להיות איש כשר באמת, כי אם כשיכול לעמוד בכל כנזכר לעיל.

ואפילו ביום אחד צריך לחזק את עצמו כמה פעמים, **ולתחיל בכל פעם מחדש כנייל**, עד אשר יזכה ברבות הימים לילך בדרכי ה' כסדר, אמן.

התבודדות

אוצא היראה מ"ב (המשך)

... ובאמת זה בעצמו הוא עיקר יסוד כח הבחירה, דהיינו מה שיש להאדם כח הבחירה לבטל שכלו לגמרי ולסמוך על אמונה לבד ולהרבות בתפילה ותחנונים לה' יתברך, כי היצר הרע מעקם כל האדם כל כך, עד שגם זה קשה על האדם, אף על פי שבאמת הוא דבר קל מאד לשוח בכל פעם את כל אשר עם לבבו לפני ה' יתברך, ולבקש מלפניו על נפשו, אף על פי כן הבעל דבר מבבל ומעקם דעת האדם כל כך, עד שעל פי רוב ענין זה של תפילה והתבודדות קשה על האדם לקיים יותר מכל העבודות קשות, וכל זה מחמת חסרון אמונה, שאין לו **אמונה בשלמות שזה עיקר ויסוד הכל**, כמאמר רבותינו ז"ל: **בא חבקוק והעמידו על אחת - וצדיק באמונתו יחיה**.

ועל כן בזה עצמו עיקר כח הבחירה של האדם, כי מי שזוכה לבחור בחיים אמתיים הוא בוחר העיקר **בדרך אמונה ותפילה**, בבחינת: **דרך אמונה בחרתי**, ואז כשיש לו אמונה ומרבה בתפלות ושיחות לפני ה' יתברך, שיוצוהו לשוב אליו באמת, שעל ידי זה ממתקן ומבטל כל הקלפות והסטרא אחרא הנמשכין בשרשן מבחינת הצמצום של חלל הפני, אזי עוזרו ה' יתברך שיוצוה לעבוד אותו יתברך בתורה ומצוות ומאיר עיניו בתורתו, **עד שזוכה להבין בתורה ועבודה מה שאפשר בשכל אנושי להבין**, ועל ידי זה מנכיח ומבטל כל הקלפות וסטרא אחרא, הנמשכין בשרשן מבחינת שבירת כלים, ומעלה גשם כל ניצוצות הקדושה.

וזה בחינת כלל עבודת ישראל, שהוא בחינת תורה ותפילה, שהם בחינת שכל ואמונה; כי על ידי עבודת התורה והמצוות, שהם בחינת שכל, על ידי זה מתקנין בחינת שבירת כלים; אך מחמת שבחינת שבירת כלים בעצמו נמשך גם כן בשרשן מתוקף הצמצום של בחינת חלל הפני, כמבואר בפנים, וכבר נתבאר שאי אפשר להמתקן בשלמות זה הצמצום של חלל הפני (עד שיתבטלו גם אלו הקלפות והמניעות וכו', שניקתם משם), כי אם על ידי תפילה, שהוא בחינת אמונה, על כן עיקר יסוד של כל התורה ומצוות, שהם בחינת שכל, הוא גם כן רק על ידי תפילה ואמונה,

בחינת כל מצותיך אמונה, ועל כן בזה עיקר יסוד כל כח הבחירה כנייל (להלכות פקדון, הלכה ג', אותיות ז' ח' ט' י').

התחזקות

עלים לתרופה מכתב כ"ה

**** מכתבי ר' נתן ממניחוב צ"ל, לבניו ולתלמידיו, מלאים דברי יראת שמים, התעוררות והתחזקות בפלא, הנובעים מתורת אדומ"ר רבינו נחמן מברסלב זע"י **** ברוך השם יום בי בהעלותך תק"צ.

אהובי בני חביבי

האירו מול עבר פני דבריך הנעימים היום בעת תפילת שחרית, שאז הגיעני מכתבך היקר, בעת שהייתי עומד בברכת **אהבת עולם** בתבת **אבינו אב הרחמן המרחם רחם נא עלינו**, ואחר התפילה ראיתי בו והיו דבריך מענינא, לצעוק בכל עת לרחמי המרובבים, ומה מאד מתקו דבריך אלי, החייתי בדבריך בני ידידי וחביבי. שישו מעי בראותי שתודה לאל דברי רבינו הנשגב זכרונו לברכה, עושים רשם בלבכם. כי דבריו חיים וקיימים ונחמדים לעד ולעולמי עולמים.

כי אם אמנם הם דברי פשיטות ותמימות, אבל כבד וקשה מאד לקבלם מרובי המסכים המבדילים ובלבולי הדעות של כל אחד והשטותים של כל אחד הנקראים אצל העולם חכמות. שהם מסבבים ומעקמים הלב מאד בכמה דרכים נבוכים. והעיקר במה שמחליש דעת האדם ועושה עצמו כאיש אמה. עד שרבים מתחכמים כאלה אומרים בלבם: **מה יועילו לי דברים כאלה? הלא אל על פי כן אני יודע בעצמי האמת מה שאני עושה ומה שנעשה עמי וכו' וכו'**, עד שמתחיל לרחק עצמו מצעקה ותחנונים, וכתוב: **יום תעזבני יומים אעזבך**, עד שחולפים, חס ושלום, ימים או שנים שמתרחק מאד.

אשרי אדם שומע לו לשקוד על דלתי תורתו ושיחותיו הקדושים יום יום, להתחיל בכל פעם מחדש, להשתוקק ולכסוף בכסופין ורצונות חדשים דקדושה, ולהוציא הכסופין בפיו בדברי שיחות ותחנונים וצעקות ושועות ונגיחות ואנחות ולפרש שיחותיו בכל יום כבן לפני אביו, יהיה איך שיהיה יהיה איך שיהיה, ואפילו אם לא יוכל לדבר כלל, יחזק את עצמו, ויכין את עצמו בכל פעם לצעוק ולהתחנן איך שיוכל איך שיוכל, כי שום צעקה ודיבור אינו נאבד, ואפילו רצון בעלמא אינו נאבד, כי לית רעותא טבא דאתאבד...

סיפור

כוכבי אור סיפורים נפלאים

בעת שבנו בית הכנסת באוסטרה והיו צריכים כסף רב לבנותו, ועל כן עשו הנחת אבן הפינה בקהל רב. והכריזו למכור את הנחת אבן הפינה, עד שגביר אחד קנה את זה בישק מלא זהובים. ואחר כך כבד את המהרש"א ז"ל שהוא יניח את האבן. ואמר לו המהרש"א שישבש ממנו איזה דבר בשביל זה, ובקש שיהיה לו בן כהמרש"א, וענה לו המהרש"א שזה קשה מאד ושיבקש דבר אחר, והוא התעקש דווקא בזה הדבר. ואמר לו המהרש"א אם כן, כשתהר אשתך תמות אתה, וכשתלד תמות הילד גם כן, ואני אקבל את הילד ואגדלו אצלי. והסכימו על זה.

וכן הוה, ונתגדל אצל המהרש"א ז"ל. והיה נסתר, שלא ראו אצלו שום גדלות. ולפני פטירת המהרש"א צוה שהוא ימלא מקומו, וכן הוה.

והרב הזה לא יצא לשום לוי-ה מחשובי העיר, והיה קשה בעיני הקהל והוכיחו אותו על זה. ואמר להמשמש כאשר יהיה לוי-ה מראשי הקהל יקרא אותו, וכן הוה, ויצא הרב ונטה במפה על המטה, וראו כולם איך המלאכי חבלה חטפו את הנפטר מהמטה וכו'. ואמר להם: אם כן הוא החשובים שלכם, איך אתם רוצים שאלך ללוותם. ומאז הכירו כולם גדולתו, שהוא ראוי להיות במקום המהרש"א ז"ל.

שבת שלום

לרפואת: אביה לאה בת אסתר